

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

СТРАШНИ ЗВЕРОВЕ

chitanka.info

Втурнало се магарето да бяга към гората. По пътя го срещнал старият овен и го попитал:

— Къде бягаш, приятелю?

— Бягам от хората.

— Защо бягаш?

— Защото не мога да трая повече — спряло се пред овена дългоухото. — До гуша ми дойде. Есен ли се зададе — хайде магарето ще прекарва кошове с ябълки от градината до вкъщи. Зима ли дойде — магарето да върви в гората за дърва. Пролет ли се запролети — пак магарето ще носи яйца в сандъци. А храна каква ми дават — знаеш ли? — магарешки бодили. Хвърлят ми ги и ми думат: „Яж, дано пукнеш!“ Тези мъки не са за мен. Реших да побягна някъде, където магаретата живеят без труд, и там да прекарам старините си. А ти накъде си тръгнал?

— Ох, братко, братко, и мен същата треска ме тресе — отвърнал овенът. — Сватба ли се зададе: „Дръжте да заколим овена, че да нагостим сватовете“. Гътне ли се някой да умре: „Овена ще заколим, за да направим помен за покойния“. Пристигне ли отнякъде приятел — пак към мен поглеждат: „Хайде да му теглим ножа, че да посрещнем нашия приятел“. Търпях, търпях, най-сетне викнах: „Стига вече съмbral страхове!“ — и се дигнах да бягам. Искаш ли да бягаме заедно?

— Защо не? Ще бягаме заедно и ще се браним един друг, ако някой ни нападне — с радост продумало магарето и потеглило подир овена.

Вървели, що вървели, срещнали в една долчинка лисицата.

— Къде тъй, приятели? — попитала ги тя.

— Бягаме.

— От кого бягате? — пак попитала хитрата любителка на кокошките.

Магарето и овенът ѝ разказали.

— Ох — въздъхнала лисицата, — ами и аз тъкмо от туй бягам, я. Щом чуя някъде сватбарски тъпан, сърцето ми изтръпва, защото зная, че сватбарите мислят само за едно: как да ми смъкнат от гърба хубавата кожа, та да ушийт кожух на невестата. Искате ли ме с вас?

— Искаме те, Кумице — отвърнали двамата бегълци и лисицата се навървила подире им.

Вървели, що вървели, навлезли дълбоко в гората. Там срещнали едно петле. Крачи самъл под дърветата и се озърта.

— Брей — зарадвало се петлето, — най-последна жива душа в тая пуста гора. Къде сте тръгнали, приятели?

Магарето, овенът и лисицата му разказали откъде идат и защо бягат.

— А ти — попитали го те, — какво бродиш насам-натам в тая пуста гора!

— И аз като вас бягам — отговорило им петлето. — Бягам от къщи. И как да не бягам? Дете ли се роди: „Хванете петела да го заколим!“ Имен ден ли се зададе: „Хайде да сварим петела в тенджерата“. Кумът ли пристигне, пак: „Петела дръжете!“ Дали си отраснало, дали си пропяло, дали си зачервило гребена, никой не гледа — трябваш за трапезата. Вземете ме с вас! — помолило се то на тримата бегълци.

Станали четворица и потеглили нататък.

Вървели, вървели, стигнали до един кръстопът. На кръстопътя гледат вълча кожа.

Стъписали се и четворицата, но подир малко се престрашили, помирисали кожата, прескочили я и пак се върнали.

— Да я вземем! — рекъл овенът. — Тая кожа ни е късмет.

— Да я вземем, защо не, само че кой ще я носи?

— Аз ще я нося — обадило се магарето, — метнете я на гърба ми!

Метнали я на магарешкия гръб и продължили пътя си. Цял ден се лутали из гората. Надвечер стигнали до една пещера. Погледнали вътре — няма никой. Влезли. А в пещерата що да видят — в средата гори огън, над огъня върху железен триножник сложена голяма тенджера. В тенджерата къкри ядене. Насядали нашите пътници край огъня. Напекли се. Втренчили очи в тенджерата.

— Тука сме добре — рекли си те. — Като се върнат стопаните на пещерата, ако са добри хора, ще ни нагостят, ще преспим при тях и утре пак ще продължим пътя си.

Магарето натъпкало вълчата кожа със слама, изнесло я вън и я провесило под дървото пред входа на пещерата.

Но да видим сега кои са били стопаните на пещерата? Там живеели две семейства от вълци и мечки. Като наклали огън и сложили

яденето да ври, те излезли малко на лов, додето гозбата им втаса. И не се минало ни много, ни малко — ето че се озовали пред дома си. Гостите, като видели що за домакини стоят напреде им — глътнали си езиците, вдървили се от страх.

— Добре дошли, скъпи гости! — изръмжали мечките и вълците.

— Добре заварили — отвърнали гостите с разтреперани гласове.

Най-старата мечка се разшетала — свалила тенджерата от огъня, сложила я на земята, донесла лъжица и поканила гостите:

— Вземайте лъжиците и почвайте да сърбате, не се срамувайте.

Гостите наобиколили тенджерата. Всички почнали да сърбат. Яли каквото яли, изпразнили я. Подир вечеря най-старата мечка се обадила:

— Вие, като идете откъм селата, трябва да знаете много хубави песни. Там стават чудни сватби и хора. Я хайде да ни попеете малко.

— Защо не — отвърнало магарето, — но според обичая най-напред трябва да попее старата домакиня.

— Да попея — отвърнала мечката, седнала на задните си крака, разперила нагоре предните си лапи и започнала с дебелия си глас:

*Само месо вкъщи дошло —
негонено, неканено —
охранено,
само влязло в тенджерата!...*

Бегълците, като чули тая песен, се спогледали и зъбите им затракали. Те разбрали за какво месо става дума в мечката песен. Поканили след това магарето и то да изкара една песен. Клетото магаре, никак не му било до песни, но нямало що да прави. Запяло и то:

*Я излез на двор, да видиш
що виси пред пещерата!
А излез на двор, да видиш
що виси пред пещерата!*

Като чули тия думи, мечките и вълците също се спогледали помежду си и накарали едно мече да излезе и да види какво има пред пещерата. Поръчали му — ако види нещо добро, да се върне и да им обади. Ако види нещо лошо, да бяга, да се не връща.

Мечето излязло боязливо и щом дигнало нагоре глава — облещило очи: под дървото пред пещерата виси обесен вълк. Изревало от ужас и търтило да бяга в тъмнината. Покачило се чак наврѣх планината. Вътре домакините почакали, почакали и проводили второ мече, но и то не се върнало. Почакали още малко домакините и бутнали едно вълче:

— Я излез ти да видиш що виси пред пещерата!

Вълчето също пропаднало. Така едно след друго излезли всичките мечета и вълчета и се загубили в тъмнината. Най-сетне старият вълк и старата мечка се дигнали да разберат къде се губят децата им. Гостите помислили, че вълкът и мечката искат да ги ядат. Скокнали и те. Овенът се затекъл да излезе вън и наместо да отвори вратата, затиснал я, без да ще, с рогата си. Мечката грозно заревала. Магарето почнало да си дере гърлото по магарешки, а петелът хвъркнал нагоре, кацнал на полицата и закукуригал с цяло гърло. Лисицата заскимтяла и се мушнала в една делва. Само опашката ѝ останала навън.

Най-подир овенът извил глава назад, да види що става, и освободил вратата, която се отворила, и домакините изхвъркнали навън. Когато зърнали обесения вълк, те се уплашили толкова много, че побягнали през девет гори в десета. Там спрели и почнали да си приказват:

— Брей — рекла мечката, — много страшно беше! Още не мога да дойда на себе си. Видя ли, Кумчо Вълчо, онова с червения гребен, като се хвърли на полицата и изкрещя: „Дайте ми въже и двамата да ги обеса на гредите!“

— А в туй време, Бабо Мецо — добавил вълкът, — видя ли как малкото с дългата опашка тичаше из пещерата да търси въже. По едно време се навря в делвата, да види дали въжетото не е скрито там.

— Слава Богу, че отървахме кожата, опасни зверове ни бяха дошли на гости! — въздъхнала мечката и старите зверове тръгнали към планината, да дирят челядта си в драките и хралупите.

А магарето, овенът и петелът разбрали, че в гората е по-страшно,
отколкото в селото, и се прибрали пак при хората.
Лисицата пък останала в делвата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.